

знае само два вида поведение достойно за една измамена съпруга: една дълбестна благост, до когато злото е поправимо и, когато е непоправимо, една горда самоотверженност.

Самоотверженността е една доста скърбна добродетел: тя няма нищо общо съвображението; тя не притежава никакъв блъсъкъ: нѣкои я считатъ за низостъ; и рѣдко се тя възнаграждава. А, мѣжду това, самоотверженността е послѣдната дума на жената, когато, слѣдъ като е посчерпала всичко, тя се вижда принудена да се откаже отъ щастието. Но колко слаби и слѣпи сѣт човѣческитѣ мнѣния! Какво по голѣмо величие въ това мълчеливо търпение, и въ това крѣпко ограждане отъ всякаква мечта, отъ колкото въ буйствата на единъ безсилеъ гивъ и лѣснитѣ отъмщения на измѣната!

Не казвамъ че жената трѣбва всичко да търпи, даже и лошитѣ обноски и прѣзрѣнието. Законътъ ѝ дава помощъ когато човинтоваръ е твърдѣ тѣжъкъ за носение. Нито нравственността нито религията не заирѣтъ яватъ на жената да избави послѣднитѣ остатъци на щастието си като осжди себе си на уединение. Често даже интересътъ на дѣцата изисква подобно раздѣление: нѣка тогава отговорността да падне върху оновова който е направилъ неизбежно това раздѣление! Но, било че жената, подпомогната отъ законътъ, отрѣсва отъ себе си хомогътъ на едно пелърнимо робство, или, чрезъ едно още по голѣмо геройство, търпи мъченичеството съ храбростъ, тя нищо не може да направи противъ сѣдбата: всяко друго утѣшение отъ